

Corona,
dat is toch
dat bier?

Corona,
dat is toch
dat bier?

(verhalen uit de periode januari 2018-juni 2024)

Ton Kalter

Schrijver: Ton Kalter

Coverontwerp: Ton Kalter

Grote dank aan: Jolande en Natasja Kalter

ISBN: 9789465463117

© 2026 Ton Kalter

Voorwoord

Welkom in mijn derde boek met columns over alles behalve de rallysport.

Ik vertel u niets nieuws als ik zeg dat dit een bijzondere periode is geweest. De titel van dit boek geeft dat al aan. Wat hebben wij als mensheid een paar rare jaren gehad. Uiteraard staan in dit boek ook verhalen over die bijzondere tijd.

Daarnaast overleden in deze periode twee leden van mijn schoonfamilie. Uiteraard is dat ook terug te lezen. Net als het afscheid van onze twee katten.

Maar zoals zo vaak in mijn verhalen voert humor de boventoon. Want een dag niet gelachen is een onvolwaardige dag, of zoals het spreekwoord zegt, een dag niet geleefd.

Ik wens u veel leesplezier en hopelijk heel wat glimlachjes en/of grinnikjes.

Stinkende kleding en buitenaardse wezens

8 januari 2018

Laat ik het nieuwe jaar beginnen met een vraag: heeft u zich aan al uw goede voornemens kunnen houden of stiekem al gezondigd? Het is mij aardig gelukt om mij aan mijn voornemens te houden. Het voornemen 'vooral zo doorgaan' is dan ook dermate ruim omschreven dat zondigen vrij lastig is. Misschien een tip voor u voor 2019.

We zijn ondertussen alweer een stukje op weg in het nieuwe jaar 2018. De feestelijkheden zijn achter de rug en het 'normale' leven is weer begonnen. Daarom ben ik naar zolder geklommen met de laptop onder mijn arm om dit stukje te gaan tikken.

Tijdens de viering van oud en nieuw, wat in mijn geval al jaren een ritje naar goede vrienden in Zwolle en kinderchampagne betekent, ik moet 's nachts namelijk ook weer terug, nam ik een hap van een oliebol en moest opeens aan vroeger denken. Nu gebeurt dat denken aan vroeger steeds vaker en dat zal wel iets te maken hebben met mijn voortschrijdende leeftijd. Opeens zat ik weer bij mijn ouders thuis in de keuken. Op oudejaarsdag gingen wij altijd naar mijn ouders, die bezig waren om zelf oliebolletjes maar ook appel- en ananasbeignets te bakken. Ik ben namelijk een groot ananasfan.

Na het bakken gingen de oliebolletjes en andere baksels in een mand op keukenpapier en dan was het wachten tot ze voldoende waren afgekoeld om erin te kunnen bijten. Menig keer ben ik met pijnlijke vingertoppen thuisgekomen. Volgens mijn vrouw moet ik mij niet zo aanstellen maar ik denk dat mijn overgevoelige babyhuidje gewoon weinig kan hebben. Als de vers gebakken oliebolletjes dan eindelijk hapbaar waren, dan was het genieten. Ze behoren namelijk als ze warm zijn tot de categorie erg smakelijk. Mijn moeder maakte de bolletjes altijd met twee lepels. Ze waren nooit mooi rond en door de diverse uitstulpingen leken ze nog het meest op een buitenaards wezen. Vorm was niet belangrijk, smaak wel en wat smaakten ze goed. Ik herinner me ook dat we altijd oude kleren aantrokken omdat de geur van de hete olie behoorlijk in de kleding trok. Bij thuiskomst ging het hele setje direct in de was. Stinkende

kleren en buitenaardse wezens die heerlijk smaakten, dat was nog eens een tijd!

Ach ja, moeders kan het niet meer en zelf hebben wij het nooit opgepakt. Wat echter blijft zijn de herinneringen. Ik ruik de olie en proef de oliebol nog als ik er aan denk. Zelfs mijn vingertoppen worden een beetje rood en gevoelig.

Modder maar dan ook echt dikke vette modder!

15 januari 2018

Het was droog. Een gure wind en een temperatuur van nauwelijks boven nul zorgde ervoor dat het koud was. Maar het was droog. Toch was er modder. Veel modder. Van die echte dikke vette modder. Mensen die in de modder stonden waren blij dat ze de veters van hun schoenen goed vast hadden gemaakt. De modder nam de schoenen in een stevige, zuigende omhelzing met de bedoeling om nooit meer los te laten. Mensen die te lang op dezelfde plek bleven staan, leken wel iets korter te zijn geworden. Dat kwam door de modder waar ze heel langzaam in wegzakten. Met moeite wisten ze zichzelf weer uit de omhelzing te bevrijden. Op het gras stond het beter. Maar het was druk waardoor het gras al snel in modder veranderde. Van die echte dikke vette modder.

Een jaar of wat geleden ontdekte ik het veldrijden. Op 'de Belg' werden veel wedstrijden live uitgezonden. Wat maakt het veldrijden zo leuk? Dat zijn de wisselende omstandigheden. Zand, modder, asfalt, gras, beklimmingen, afdalingen. Het is een zware tak van de wielrensport en prachtig om te zien. Begin vorig jaar zag ik dat het WK veldrijden 2018 in Nederland zou worden gehouden. Dat leek mij een mooi moment om live met deze sport te gaan kennismaken. Bedje geboekt, kaarten besteld en het wachten kon beginnen.

Eind vorig jaar kwam ik erachter dat het NK veldrijden in Surhuisterveen zou worden gehouden. De TomTom gaf aan dat dat ongeveer 48 minuten rijden vanaf mijn voordeur is. En het was nog gratis ook. Daar moest ik heen. En zo gebeurde het dat ik afgelopen weekend twee dagen in de Surhuisterveense modder heb doorgebracht. Ik heb de bekende namen nu allemaal een keer in het echt gezien en ook live kunnen meemaken dat het een prachtige sport is. En wat rijden de dames en heren ongelofelijk snel. Het respect dat ik al had, is alleen maar toegenomen nadat ik de deelnemers door de modder heb zien rijden. En dan geen gewone modder, nee van die echte dikke vette modder. Zuigende modder die als enige taak had om geen enkele fietser te laten ontsnappen. Tevergeefs natuurlijk want de topatleten wisten de modder te overwinnen. Dat belooft wat voor de WK in Valkenburg begin februari!

Als u mijn verhalen een beetje leest, dan weet u dat ik een fervent fietser ben. Ik trotseer wind, regen, hagel en af en toe een vallende tak maar blijf altijd met de banden op de verharde ondergrond. Maar na afgelopen weekend moet ik zeggen dat ik ook wel eens het veld in zou willen. Natuurlijk zijn daar een aantal praktische obstakels te overwinnen. Er moet een andere fiets komen, ik heb namelijk geen racefiets en daar moeten speciale banden onder komen die geschikt zijn voor de onverharde ondergrond. Dan is daar natuurlijk ook mijn aanzienlijke fysiek. Ik ben iets zwaarder dan de gemiddelde veldrijder (ahum) maar dat is misschien te compenseren met mijn kracht. Ik zal door mijn kilo's waarschijnlijk tot aan mijn assen in de modder, van die echte dikke vette modder, wegzakken maar niet getreurd, daar ga ik ook gewoon weer uitkomen als een lid van Mannenkoor Karrenspoor ga ik met mijn rubber door de blubber en met mijn assen door de plassen. Er moet ook regelmatig hardgelopen worden met de fiets op de schouder als er echt niet te fietsen valt. Dat lijkt me minder want als ik ergens een hekel aan heb dan is het wel aan hardlopen. Dat wordt dus wandelen met de fiets op de nek. Niets staat mij in de weg om het veld in te duiken. Totdat het hele plan in duigen valt. Want daar is hij, omgeven door modder: de tijdelijke brug. Omhoog is geen probleem maar dan sta ik daar, 5 meter hoog op die tijdelijke brug met aan beide zijden een bescheiden en open leuning. Aan het eind van de brug staat de afdaling op mij te wachten. Maar ik moet daar nog wel naartoe. Wat zal het zijn? Een meter of tien? Maar ik sta als aan de grond genageld. Op de brug ligt modder maar lang niet genoeg om mij in een zuigende greep te houden. Nee, de hoogtevrees zorgt ervoor dat ik blijf staan. Ik durf niet verder.

Een glanzende veldrijdercarrière, voor zover je die op je 54e nog kunt beginnen, is over voordat die begonnen is. Jammer maar helaas.

Muntje voor de winkelwagen

22 januari 2018

U kent ze wel, van die dagen. Van die dagen dat alles goed gaat of van die dagen dat alles mislukt en dat je beter in je bed had kunnen blijven liggen. Ik had vandaag een dag die niet goed of slecht was. Het was wel een confronterende dag, een dag die leidde tot dit verhaal, dat dan weer wel.

De dag begint zoals bijna elke maandag. Brood smeren voor de lunch, ontbijt klaarmaken, de kostwinner de deur wijzen, uitzwaaien en tegelijkertijd een goede dag wensen. Daarna is er een moment voor mijzelf om via diverse bronnen het nieuws door te nemen. Vervolgens stap ik een uurtje op de crosstrainer met een aansluitende douchebeurt, boodschappentassen pakken, de Focus aanzwengelen en op naar moeders.

‘Hoe is het?’ vraagt ze als ik nog buiten ben.

‘De rug werkt nog niet mee helaas.’

‘Heb je wel op dat ding gestaan.’

‘Jazeker.’

‘Goed zo.’

Ze kleedt zich warm aan, het is winter, en we wandelen op rollator-tempo naar de Jumbo in de buurt.

‘Hoeveel bananen?’

‘4’, net als bijna elke maandag.

We zoeken haar overige boodschappen bij elkaar en lopen rustig naar de kassa. Nadat ze contactloos heeft betaald, iets dat ze sinds kort onder de knie heeft, lopen we weer met het langzame tempo terug naar huis. Warme chocolade melk, een koek en een klein uurtje later ga ik mijn eigen boodschappen doen.

‘Tot donderdag.’ Dan gaan we weer wandelen richting de Jumbo. Ik klim in de Focus, druk op de startknop en rijd het kleine stukje naar dezelfde Jumbo van een uur geleden. Nadat ik de auto heb geparkeerd, pak ik een plastic muntje voor in de winkelwagen. Er zitten er drie in houders aan de achterkant van de plastic parkeer-schijf. Ik pak altijd de rode munt. Waarom altijd de rode? Geen idee misschien omdat dat mijn gewoonte is? Ik stap uit de auto en open de kofferbak. Ik pak de boodschappentassen. In eentje zitten de lege flessen van een gezellig weekend. De andere maakt een hoop

lawaaai. O ja, ik had vandaag het lege glas mee voor in de glasbak die bij de Jumbo staat. Met de lawaaige tas loop ik naar de rij met winkelkarren. Ik stop het rode muntje in de gleuf en haal de kar uit de rij. Ik doe de tassen in de kar en loop naar de glasbak. Ik begin bij de bak voor het groene en bruine glas want een mevrouw is bezig de glasbak voor het doorzichtige glas aanzienlijk te vullen. Als het mijn beurt is, gooi ik ook het doorzichtige glaswerk in de bak. Opvallend vaak hoor ik dat het glas niet kapot gaat.

Fascinerend. Nadat de tas leeg is, loop ik de winkel in en blijf na een paar meter stilstaan bij de muur waar de handscanners in houders staan. Ik druk niet op het scherm waarmee een van de scanners kan worden vrijgegeven. Ik ben namelijk iets vergeten. Waar heb ik mijn rode muntje voor de winkelwagen gelaten? Ik voel in al mijn zakken maar het muntje zit er niet in. Ik draai de winkelwagen om en loop naar buiten naar de auto. Ik open de deur en pak een nieuw muntje, de oranje, en loop terug naar de winkelwagen die achter mijn auto staat. Op dat moment begrijp ik waar de rode munt is en glimlach.

'Mafkees', denk ik.

Natuurlijk zat de rode munt al die tijd in de gleuf van de winkelwagen. De oranje munt stop ik in mijn zak en loop terug naar de winkel.

Hoe komt het nou dat ik mijn rode muntje kwijt was? Ik bedenk me dat het misschien te maken heeft met het afwijken van de maandagse routine. Het glas, dat geen onderdeel van de routine is, heeft mij zodanig bezig gehouden dat ik de overige dingen niet bewust heb gedaan. Ik ben vergeten te registreren wat ik met het rode muntje had gedaan. Daarna realiseer ik me dat ik misschien oud begin te worden. Confronterende gedachte.

Ik besluit dit verhaal op te schrijven. Dingen die ik opschrijf vergeet ik namelijk niet. Dat rode muntje ga ik nooit meer kwijt raken.

Want natuurlijk ben ik nog niet oud. Althans dat hoop ik.

Naakt in de modder

9 april 2018

Het is al weer een tijdje geleden dat ik een niet-rallygerelateerde column schreef. Het mocht niet van de dokter. Althans, schrijven mocht wel maar zitten liever niet (net als fietsen wat eigenlijk zitten is). Ik heb geprobeerd om liggend te tikken en dat heeft met veel moeite 3 rallycolumns opgeleverd, maar die manier van tikken was een succes dat die naam absoluut niet verdiende.

Aangezien het ondertussen weer wat beter gaat, vond ik vandaag de tijd rijp om eens te proberen of ik het nog kon. Zitten bedoel ik dan, het schrijven ben ik niet verleerd.

De afgelopen maanden is er weer van alles gebeurd dat ik wilde delen. Daarom nu een waar gebeurd verhaal uit begin februari.

Mijn vrouw en ik zijn afgelopen januari voor het eerst bij een cyclocross wedstrijd wezen kijken. Dat betrof het Nederlands kampioenschap. Als tweede wedstrijd op de planning stond het WK in Valkenburg. Gelijk maar doorstromen naar het allerhoogste niveau, waarom ook niet? Het werd een memorabel evenement op de extreem modderige flanken van de koude Cauberg. We hebben daar een prachtige en zware strijd gezien waar onze Nederlandse topfavoriet Mathieu van der Poel helaas een offday had. The day after, werd dat in de B&B waar we verbleven met champagne bij het ontbijt gevierd. De aanwezige Belgen kregen het uiteraard voor hun 3 landgenoten die wereldkampioen werden. Wij kregen het als troost omdat de gedoodverfde favoriet het niet had gered. De Belgen waren trouwens erg aardig. Leuk om uitgebreid te praten met mensen die de sport al tientallen jaren volgen. We hebben er veel van opgestoken.

Er waren veel toeschouwers aanwezig in Valkenburg en wij hebben onze ogen uitgekeken. Opvallend veel mensen hadden zich uitgedost, waarbij creativiteit de boventoon voerde. Het leek veel op carnaval. Tussen de wedstrijden door zorgde dat voor veel vermaak. Mensen kijken, uitdossingen kijken, prachtig. Op een gegeven moment was er ergens in het publiek iets wat het beste omschreven kan worden als reuring in de vorm van een aanzwellend geluid van verbazing en vermaak. Het was duidelijk dat er iets gebeurde.

Wij stonden op een plek waar we goed zicht hadden op een modderige steile afdaling. Boven aan de afdaling was de reuring. Opeens zagen we een man over de afzetting klimmen. Hij was opvallend uitgedost hoewel je eigenlijk niet van een uitdossing kon spreken. Hij was naakt. Als je tenminste de boxersshort vergat. Hij rende de afdaling naar beneden waarbij hij alle controle kwijt leek te zijn. Het ging te hard en onvermijdelijk leidde dat tot een onvrijwillige valpartij in de modder, gevolgd door een aantal absoluut niet onvrijwillige koprollen. Hij zat behoorlijk onder de modder en moest het vast koud hebben gehad. De gevoelstemperatuur lag stevig onder het vriespunt. Maar dat leek hem niet te deren. Het publiek vond het prachtig en liet dat luidkeels merken. Gejuich viel hem tijdens zijn 31 seconds of fame ten deel. Hoe het hem daarna verging weet ik niet. Hij was zeker vies en vast wel koud. Maar ja, hij was beroemd, althans heel even. Mooi toch? En wat hing er het hele weekend een geweldige sfeer. We hebben genoten en gaan in de toekomst vaker bij de cyclocross kijken. We hebben nu het hoogste niveau meegemaakt en misschien gaat een volgende wedstrijd qua sfeer tegenvallen. Hoewel ik persoonlijk geen fan van modder ben, moet ik misschien toch de volgende keer zelf maar een boxersshort aantrekken. Voor de sfeerverhoging. Hopelijk is het dan niet zo koud.

Negatief reisadvies

1 mei 2018

Negatief reisadvies; de overheid raadt u aan om niet naar een land of streek in een land af te reizen. Er is daar wat aan de hand en de veiligheid van de reiziger kan niet gegarandeerd worden. Meestal worden deze adviezen via de media naar buiten gebracht. Daarom verbaast het mij dat het volgende reisadvies nog bij niemand bekend is. Ik heb gezocht waarom dat zo is maar heb geen antwoord gevonden. Sterker nog, het reisadvies is niet eens naar buiten gebracht. Terwijl het Nederland betreft!

Vanaf mijn crosstrainer kijk ik via het raam van de zolder op de grote gemeentevijver achter ons huis. Sinds enkele weken drijven daar voor het derde jaar op rij weer twee zwanen rond. Ze zijn de afgelopen tijd druk bezig geweest om een nest te bouwen. Niet zoals vorig jaar open en bloot vlak naast het fietspad aan de andere kant van de vijver maar op de beschutte plek van het eerste jaar. De laatste dagen verlaat het vrouwtje het nest niet meer dus is er nu sprake van serieus broeden. Misschien is het ook wel het mannetje want ze lijken sprekend op elkaar. En ik heb geen verstand van de 'zwaanse broedmethode'.

Enfin, de broedende partij zit mooi verscholen achter de steeds groener en groter wordende begroeiing. De andere partij drijft trots rond in de vijver als een soort oorlogsschip dat zijn land bewaakt. Vanochtend waren er ook enkele eenden in de vijver die een rondje wilden zwemmen. Je moet je zwemflippers per slot van rekening soepel houden. Was het oorlogsschip vorige week alleen nog maar aan het observeren, vanochtend werd duidelijk dat het strijdplan was aangepast. Aanvallen, was het devies. Elke eend werd benaderd en besloot dat vluchten de juiste strategie was nadat ze het grote, witte oorlogsschip hadden bekeken dat met aanzienlijke snelheid op hen afkwam. Ik kan alleen maar concluderen dat er dus voor het derde jaar op rij lelijke eendjes in de vijver gaan komen. Lelijke eendjes die nu al goede bewaking hebben.

Omdat de overheid kennelijk verzaakt heeft om een negatief reisadvies uit te vaardigen, doe ik dat maar. Vanaf vandaag geldt er voor reizigers een negatief reisadvies voor Nederland. Althans, voor Emmeloord. En dan alleen voor die ene vijver. En het geldt alleen voor eenden, voor zover ze niet lelijk zijn. U bent gewaarschuwd!

Middelvinger

11 februari 2019

Gistermiddag was hij vol in beeld op televisie, een opgestoken middelvinger. En hij was zo terecht dat de Amerikanen hem waarschijnlijk niet eens zouden blurren zoals ze dat, puriteins als ze zijn, normaliter wel doen.

De overwinning was voor haar vriendin Paulien van Deutekom, die begin dit jaar op 37-jarige leeftijd overleed aan de gevolgen van kanker. Op de tribune van de schaatshal in Inzell zag de vriendinnengroep, waar ze beiden deel van uitmaakten, hoe Ireen Wüst op de wereldkampioenschappen de 1.500 meter schaatsen met een formidabele tijd won. Direct na de finish waren er de tranen. Niet veel later volgde de middelvinger, die bestemd was voor die rotziekte.

Ik zat op de bank en keek er naar. Zo knap dat je onder de gegeven omstandigheden zo'n prestatie neerzet. Dat je, in de tijd dat niets meer belangrijk is na het overlijden van een naaste, toch de focus vindt om dit te presteren. Niet voor jezelf maar om een eerbetoon voor een veel te vroeg overleden iemand neer te zetten. Wat ben je dan een geweldige sporter maar nog meer, wat ben je dan een prachtig, sterk mens.

Ik zat op de bank en keek er naar. Ik voelde tranen in mijn ogen opkomen, iets dat heel zelden gebeurt. Ik voelde mee met het gemis dat Ireen dreef. De tranen kwamen, het was mijn eigen gemis en de bewondering voor wat zojuist gebeurd was. Ik was getuige van de mooiste overwinning van dit jaar. Nee, het was de mooiste overwinning ooit. En de mooiste middelvinger ooit, nee, de meest terechte middelvinger ooit.

Kinderstress

18 februari 2019

Wilt u ook voetbalplaatjes?

Ja, graag.

Heldenstickers?

Nee, dank u.

Kassabon?

Ja, ook graag.

Dit gesprek voer ik de laatste tijd twee keer per week in mijn vaste supermarkt. Ze hebben een actie waarbij je plaatjes van alle leden van een van de plaatselijke voetbalclubs kunt sparen. Ik spaar de plaatjes niet voor mijzelf maar voor een kind van een kennis van de buurvrouw van mijn moeder. Soms staan er kinderen buiten de winkel met de vraag of ze mijn pas verkregen voetbalplaatje mogen hebben. Ik leg dan uit dat ik voor iemand anders spaar. Laatst stond er een oudere man voor de deur van de winkel. Ook hij wilde ongewenste voetbalplaatjes graag overnemen. Ik schat in dat zijn kleinkinderen hem een opdracht hebben gegeven. Je moet wat voor ze over hebben nietwaar?

Op een opvallend zonnige middag zat ik mij af te vragen of ik ooit plaatjes heb gespaard en toen, met een knal, schoot er een herinnering in het benaderbare deel van mijn geheugen. Natuurlijk heb ik ooit plaatjes gespaard, ik ben namelijk ook kind geweest. Het was een boek van een dierentuin waar dierenplaatjes in geplakt konden worden. Je kon ze krijgen bij de buurtwinkel aan het eind van de straat waar ik ben opgegroeid. Wij deden daar regelmatig boodschappen dus ook het aantal plaatjes steeg gestaag. Maar zoals iedere verzamelaar van welke soort plaatjes dan ook weet, vaak heb je dubbele en lijken sommige plaatjes gewoon niet te bestaan. Richting het einde van de actie begint de stress langzaam op te lopen. Ik heb de zebra nog niet, zou ik de zebra ooit nog krijgen? En wat moet ik met het boek als de zebra ontbreekt? Dan is het toch waardeloos?

De actie was afgelopen en ik had de zebra nog niet. Net als enkele andere dieren. Ik zal het, gezien mijn toenmalige extreme verlegen-

heid, niet zelf bedacht hebben, maar op een middag stond ik met mijn boek in de buurtsuper. De dames achter de toonbank waren erg aardig en hielpen mij aan de laatste plaatjes die ik nog niet had. Weg was de stress en vol was het boek. Ik hoop dat het kind van een kennis van de buurvrouw van mijn moeder alle plaatjes bij elkaar krijgt. Dat scheelt weer een hoop kinderstress.

Wellicht heb ik het boek met opgeplakte dieren nog ergens op zolder liggen. Achter het schot ligt mijn hele jeugd in tastbare voorwerpen al ruim dertig jaar onaangerod. Als ik eens niets te doen heb, dan moet ik echt eens letterlijk in mijn jeugd duiken. Wie weet wat voor herinneringen dat nog oproept. En wat voor (kinder) stress.

Kwak

3 maart 2019

Het was een mooie februaridag in 2019. De zon scheen uitbundig, hoewel het in de ochtend nog maar net boven nul was. Maar in de middag zou de temperatuur serieus in de dubbele cijfers gaan komen. Als fervent ochtendfietser moest ik echter de kou trotseren, hoewel de zon het toch redelijk aangenaam maakte, zeker met zes laagjes kleding aan. Zelfs de handschoenloze vingers werden in de loop van de tocht minder koud.

De teller van de gefietste kilometers is ondertussen de 44.000 gepasseerd. In al die tijd heb ik heel wat gezien en meegemaakt. Daar zou ik een boek mee kunnen vullen maar ik ga u daar nu niet mee vermoeien. U maakt vast ook van alles mee als u zich in het verkeer begeeft. Maar soms maak je iets unieks mee dat je toch even kwijt moet.

Kleding aan, drinkbus vullen, telefoon en geld mee, helm en oude zonnebril op en start. Binnen een kilometer na het vertrek, moest ik een remactie doen, gevolgd door een uitwijkmanoeuvre. Nou moet ik vaker ongewenst remmen en uitwijken maar toch was dit een primeur. De oorzaak van de actie was een eend die 'kwak' zei en het fietspad opliep vanuit de berm. En ik dacht nog wel dat verhard altijd voorrang heeft op onverhard maar toen bedacht ik mij dat die eend natuurlijk geen verkeersles had gehad. En wat bedoelde hij, want het was een hij, met kwak? Sorry? Of kijk uit mafkees? Of iets dat ik hier niet kan herhalen? Gelukkig ging alles goed. Ik was nog maar net onderweg zodat de snelheid nog niet hoog lag. Hoewel hoog een relatief begrip is. Ik ga tegenwoordig al juichend de kamer door als ik boven de 22 gemiddeld uitkom. Elke winterperiode zakt het fietsniveau qua gemiddelde snelheid behoorlijk in. Of zou het toch de immer voortschrijdende leeftijd zijn?

Op de terugweg stond zeer waarschijnlijk dezelfde eend aan de andere kant van het fietspad in de berm. Hij zei wederom kwak. Ik had de remmen al wat op voorspanning gezet en stuurde preventief al wat naar links maar dit keer bleef een plotselinge oversteekactie achterwege. Zou hij geschrokken zijn van de eerdere actie? Of had

hij de afgelopen 3 uur een spoedcursus verkeersregels gevolgd? Ik zou het hem eens kunnen vragen. Misschien is er online een spoedcursus kwak voor beginners te vinden. Ik ga direct op zoek.

Kon ik maar een dier zijn

21 maart 2019

Christchurch, Utrecht. Twee plaatsen die niets met elkaar te maken hebben. Of het moet zijn dat ik ze beide bezocht heb.

Afgelopen week werden ze in Nederland in een adem genoemd door de aanslagen die er gepleegd zijn. Gepleegd door gekken.

Het maakte mij triest.

Gisterenochtend stond ik op de crosstrainer op zolder. Vanuit het achterraam keek ik uit over een grote vijver. De zwanen zijn terug, althans, er zijn weer twee zwanen. Ze waren bezig om een nest te bouwen op dezelfde plaats als vorig jaar. Ze waren druk en gestructureerd bezig. Wie weet drijven er binnenkort weer kleintjes rond. Er kwam een gedachte bij mij op: kon ik maar een zwaan zijn, onwetend van de verschrikkelijke gebeurtenissen. Of een ander dier. Gewoon bezig met leven en verder niets. Zou dat niet mooi zijn?

Het maakte mij ietsje minder triest.

Nooit meer Isis

1 april 2019

Het is vandaag een week geleden dat wij een moeilijke beslissing moesten nemen.

Er was wat aan de hand met onze kat Isis maar wat? Op zondag ontdekten wij twee kleine knobbeltjes op haar huid en hadden er geen goed gevoel over. Helaas bleek dat gevoel te kloppen. De knobbeltjes waren zeer waarschijnlijk uitzaaiingen van een tumor op haar lever. Er was geen hoop meer. Op dat moment stonden er twee mensen van 55 onbedaarlijk te janken bij een klein en mager katje dat daar niets van begreep. Het onvermijdelijke moment was daar en dus ook die vraag: wat wilt u? Isis had volgens de dokter nog geen pijn maar dat zou niet lang zo blijven. We kozen om afscheid van haar te nemen en zo de pijn te voorkomen. Hoewel we het eerder hadden meegemaakt, was het ook deze keer erg zwaar. Huisdieren zijn voor ons meer dan alleen dieren. Ze zijn een integraal en belangrijk onderdeel van ons gezin. Eigenlijk bepalen zij veel van wat er gebeurt. Katten hebben personeel en geen baas zoals u misschien weet.

Het slaapmiddel werd toegediend en het zou een minuut of 10 duren voordat ze zou slapen. Binnen een minuut was ze al weg. Ze was zwakker dan wij dachten. Na de euthanasieprik was het snel gedaan en moesten wij haar achterlaten. Het verdriet was groot. Het is nu een week geleden en wij zijn er nog niet aan gewend dat ze er niet meer is.

Isis is net geen 17 jaar oud geworden. Op 1 mei a.s. zou ze weer jarig zijn. Ze kwam met haar zus in 2002 in ons leven, ruim een jaar nadat we onze vorige kat moesten laten inslapen. Het gebeurde op een bijzonder moment. Mijn vader overleed op vrijdag en op de zondag erna haalden wij Lara en Isis op. Ze hebben ons veel afleiding bezorgd in een hele moeilijke tijd. De dames werden door mijn vrouw opgehaald in een veel te grote kattenmand. Ze vonden het blijkbaar erg gezellig in die mand want na anderhalf uur waren ze er nog niet uitgekomen. Ik keek in de mand en tegen de achterwand zag ik twee kittens met veel te grote oren die mij nieuwsgierig aankeken. Uiteindelijk hebben wij de mand schuin gehouden

en kwam onze nieuwe veestapel eindelijk tevoorschijn. Ze begonnen direct met het onderzoeken van hun nieuwe huis.

Lara is vernoemd naar Lara Croft, de stoere actiedame uit Tomb Raider. Ze was ook heel stoer totdat ze voor het eerst krols werd. Sinds die tijd is het een angstaas geworden, die kan schrikken van haar eigen staart. Tot zover de zorgvuldig gekozen naam.

Isis is vernoemd naar een Egyptische godin. Een goed gekozen naam, ze had altijd iets mysterieus en afstandelijks, iets goddelijks. Toen ze ouder werd, werd het net als haar zus een schootkat met een minimum van een paar uur schoot per dag. Isis was de nieuwsgierige van het stel. Denk aan heel nieuwsgierig en dan keer twee.

Afgelopen week hebben wij gemerkt hoe groot haar gemis is. Het zit vooral in kleine dingen.

Nooit meer piepen als we 's ochtends beneden kwamen omdat ze dan gedroogde kipsnacks kreeg.

Nooit meer komt ze binnenlopen nadat de deur eerst heel langzaam was open gegaan.

Nooit meer eindelijk op schoot liggen en dan intens tevreden en zacht knorrend haar kleine wereld bekijken door haar oogharen. Nooit meer net doen alsof je niet bang was voor de stofzuiger die steeds dichterbij kwam.

Nooit meer bij veranderingen in huis als haantje de voorste kijken wat er aan de hand was.

Nooit meer samen met Lara opgerold in een Yin-Yang-achtige samenstelling in een iets te klein mandje liggen zodat er altijd een stuk kat uitstak.

Nooit meer op schoot klimmen elke keer dat ik de laptop pakte om te gaan schrijven.

Nooit meer naar zolder komen waar ik naartoe gevlucht was om alsnog te schrijven en dan je nagels in mijn bovenbeen te planten om aan te geven dat je er ook nog was. Dan altijd jouw zin krijgen, op bureau worden getild en mijn writer's block zijn en zelf teksten tikken door over het toetsenbord te lopen.

Nooit meer op een autoblad dat op tafel ligt zitten terwijl je niet op tafel mag komen, met een ik-zit-toch-niet-op-tafel-maar-op-een-

tijdschrift-blik.

Nooit meer die hele zachte miauw-tjes alsof je geen stem meer had en even later een flinke scheur opzetten als je een stukje kaas voorbij zag komen.

Nooit meer uitrekken met je voorpootjes omhoog tegen de muur alsof je die wel even zou omduwen.

Nooit meer in de rallybagage gaan liggen als we weer eens weggingen alsof je wilde aangeven dat je wel mee wilde.

Nooit meer je wilde racebuien door de kamer en de trappen op en neer alsof je Max Verstappen was.

Nooit meer het naar de gang rennen als er post door de deur werd gegooid. Wij vroegen altijd of jij het ook gelijk meenam. Dat is nooit gelukt.

Nooit meer nog heel veel andere dingen.

Nooit meer Isis. Dag lieverd, we zullen je eeuwig missen.

Poggibonsi

13 mei 2019

Ik zat te typen want ik ben begonnen met wat misschien een nieuw boek wordt. Op de achtergrond stond Eurosport aan met een live-uitzending van de derde etappe van de Giro d'Italia. Een vlakke etappe en de renners moesten nog een enorm eind fietsen. Het geluid stond zacht. Het was meer een soort achtergrondbehang tijdens het uitoefenen van een hobby. De twee commentatoren praat-ten met elkaar.

Eigenlijk luisterde ik niet. Toch spitste ik opeens mijn oren. Hoorde ik dat nou goed? Ik spoelde de uitzending een stukje terug, handig dat dat tegenwoordig kan. Ja hoor, ze zeiden het weer. Ik had het goed gehoord. Is mijn gehoor dan toch niet zo slecht?

Halverwege de jaren negentig van de vorige eeuw had onze nationale druktemaker Bert Visscher een eigen muziekprogramma op televisie. Ik vind Bert Visscher grappig dus keek ik ook naar het programma. Ik weet niet meer hoe lang het heeft gelopen maar de bijzondere titel herinner ik mij nog al te goed: Poggibonsi. Ik had geen idee wat dit betekende. Het zal wel een verzinsel van Bertje Vissch zijn geweest, dacht ik en ben er verder nooit ingedoken.

Bijna 25 jaar later, vandaag om precies te zijn, zat ik dus te typen toen ik registreerde dat de commentatoren van Eurosport het hadden over Poggibonsi. Hè? Hebben ze het over Bert Visscher? En waarom dan? Ik spoelde dus terug en het bleek dat ze het inderdaad over Poggibonsi hadden maar niet in combinatie met de Groningse cabaretier. Poggibonsi blijkt een dorp in Italië te zijn. Dat wist ik niet. Dat had ik bijna 25 jaar niet geweten. Weer wat geleerd, je bent nooit te oud om te leren.

Ze zeiden meneer tegen me

13 juni 2019

Vorige week ben ik een paar dagen met mijn betere helft naar het Zuiden van Limburg geweest. Het doel was wandelen en genieten en dat is prima gelukt. Het weer was aanzienlijk beter dan de verwachtingen dus het was een doorslaand succes. Of toch niet helemaal?

Sinds een aantal jaren (zeg maar sinds ik in 2013 aan het sporten ben geslagen) wandelen wij regelmatig in de vakanties. Het korte verblijf nabij Maastricht was een ideaal trainingskamp voor de vakantie later dit jaar, die waarschijnlijk zal worden gevuld met wandelen in de Duitse Eifel, naast lekker eten, cultuur en uitrusten uiteraard. Limburg is bij uitstek geschikt om te wandelen mede door de natuurlijke hoogteverschillen. En het is er afwisselend. Zo loop je op een verharde weg, door een bos, over onverhard pad of tussen een zootje herkauwende melkfabrieken in een weiland. Kortom de routes zijn daar prachtig. Toch iets anders dan bij ons in de kale, platte Polder en ook, letterlijk, op iets hoger niveau.

Op vrijdag kwamen wij erachter dat er een wielervedstrijd in de buurt was, namelijk de Hammer Series in Vaals en Sittard. Als wielersfans was hierdoor automatisch het middagprogramma gevuld. In Vaals werd het startschot verzorgd door Tom Dumoulin. Als dumoulist werd ik daar wel enthousiast van. Later bleek hij een klein half uurtje handtekeningen te komen zetten in de Sunweb fan hangout, ook wel bekend als supports hanguit. Dat heeft mij een gesigneerd Sunwebpetje opgeleverd. Ik ben niet zo van de handtekeningen en op de foto gaan met bekende mensen maar voor echte helden maak ik een uitzondering.

Mag ik stellen dat het een paar geslaagde dagen waren aan het einde van de HePi-vakantie? Niet helemaal. Ik ben tijdens het korte uitje namelijk twee keer ‘meneer’ genoemd door jonge dames. Als u wat ouder bent, dan kent u vast nog de McDonalds-reclame uit 1987 waar een kleine jongen zijn eigen bestelling deed en meneer werd genoemd. Wat was dat kereltje trots. Hij voelde zich opeens

volwassen. Trots vertelde hij zijn vader wat de medewerkster tegen hem had gezegd: 'ze zei meneer tegen me'.

Waarom ben ik dan niet trots als er meneer tegen me word gezegd? Misschien omdat ik een wat ouder jongetje ben die zich gemiddeld veel minder oud voelt dan hij is. Iedereen die jong is, wil ouder zijn maar geloof mij, dat houdt een keer op. Dan wil je opeens weer jong(er) zijn. Ik wilde bijna tegen de dames zeggen dat ik nog geen meneer ben, ik ben pas 55. En ik voel me veel jonger.

Maar zeg nou zelf, 55 is oud genoeg om oppas-opa te zijn als ik kinderen en kleinkinderen zou hebben. Het is oud genoeg om soms al om half tien 's avonds in bed te liggen omdat ik moe ben. Een feestje dat laat is afgelopen, heeft nog enkele dagen gevolgen voor de, soms nog vroegere bedtijd. En af en toe ben ik na een flinke wandeling of fietstocht vermoeider dan ik zou willen. Ik ben dus eigenlijk een hele echte meneer. De dames hadden gewoon gelijk, hoe graag ik ook zou willen dat ze dat niet hadden.

Muziek: slecht voor het klimaat?

21 juni 2019

Muziek, ik zou er een boek over kunnen schrijven. Over goede muziek althans. Over wat ik goede muziek vind althans. Maar wat is goede muziek eigenlijk? Ook daar zou ik een boek over kunnen schrijven.

Ik moest ergens met de auto heen en op de terugweg luisterde ik naar muziek van de USB-stick in de auto. Misschien herkent u dat maar de verzameling die op de stick staat, heb ik al weer zo vaak gehoord dat ik bijna de volgorde ken waarin de nummers voorbij komen. Het wordt dan tijd om een nieuwe verzameling goede muziek, althans wat ik goede muziek vind, te maken. Staat op de te-doen-lijst.

Ik zapte wat door de nummers en toen kwam ik uit bij de beginklanken van 'This Strange Engine' van Marillion. Dit nummer staat op de gelijknamige cd uit 1997. Is dat al weer zo oud? Op zich niet zo'n heel goede plaat op het laatste nummer na, het titelnummer. Ik was er voor in de stemming dus stopte ik met zappen. Steve Hogarth zong de eerste regel: *'there was a boy who came into this world'*.

Waarom is dit zo'n geweldig nummer? Het bouwt langzaam op, zit vol met sfeerwisselingen en dan die zang, die geweldige zang. Ingetogen, langzaam wordt het krachtiger en dan het eind van het nummer, een immer groter wordende toename van emotie en dan die laatste schreeuw. Kippenvel. Meneer Hogarth staat daarom al lang in mijn top zoveel van favoriete zangers.

Er zijn mensen die denken dat nummers die langer duren dan de radiovriendelijke 3 minuut 30 langdradig zijn. Geloof mij, dat is meestal niet zo. This Strange Engine duurt ruim 15 minuten maar boeit elke seconde. Daarom moest ik het nummer helemaal afluisteren tot die laatste schreeuw die, ook na meer dan 100+ luisterbeurten, prachtig blijft. Probleem was dat ik al bijna thuis was maar Steve nog niet aan zijn schreeuw toe was. Dan maar even een extra rondje rond het dorp. Sorry klimaat, ik kon niet anders. Het is de